

Поетът, който не е от нашия град

Поетът на нашия град, който обича да нарича по този начин себе си, че не е от нашия град – Иван Северняшки. Самобитен и скромен, роден на 30 април 1943 г. в с.Смочан, Ловешка обл. Перипетииите на живота завинаги го свързват с градът, където Янтра разплисква водите си под моста на Уста Колю Фичето и една роза от Русия – Юлия Вревская остана завинаги под небето на Бяла. Той е творецът, който поддържа искрата на лирическия дух на града. Тук той се бори всекидневно с капризите на живота и пише творбите си, черпейки вдъхновение от извора на живота. Рядко минава неделя и да не звучат негови афоризми по българското радио или да няма публикация в някой вестник.

Печатар, издател, поет, културен деятел. Много са определенията за него. Той е един от стожерите в културния живот на това малко градче през годините. Един от основателите и издател на хумористичния вестник „Хайде, де!“ вестник за поезия “Перигей” и списание за литература “Искри” , в гр. Бяла.

Също така е един от инициаторите за провеждането на литературни четения в града и основател на ежегодния конкурс за поезия, който в самото си начало беше на името на българския поет Петър Алипиев /който е родом от с. Босилковци, живял и работил известно време в гр. Бяла/, а в последствие преименуван „Искри над Бяла“.

Носител е на много национални награди за поезия. Превеждан на редица езици: руски, турски, немски и есперанто и публикуван в чужди издания.

Един съвременен автор, пишец за злободневните теми на деня, за битовите неудачи и най – съкровените човешки чувства.

Недооценен и непризнат толкова в града, той изпъква със своята ерудираност, с манталитета си на ангажиран съвременен поет.

Неговото литературно творчество се състои от поезия и проза. Критериите му за чест и справедливост са засегнати особено в афоризми, които създава.

Тълкуването на живота през призмата на безпаричния български пенсионер намира израз в редица стихове, населени с болка и невъзможност да се справи с безисходицата.

Творбите му са заредени с много емоционалност и излъчване. Той не влиза в битка с недъзите на обществото, а с наранена душа приема съдбовния пръст, приютявайки до себе си в своята безисходица бездомно животни, на което ще даде оскъдния си залък.

Духовното сражение приема със своята милосърдна душа.

Поет, свил душата си в празния и продънен джоб, обгърнат в пелерина на поезията реди стихове под такта на стомашен спазъм, гладен без да досажда на никого. Самобитен творец, който от обикновеното ежедневиe умее да извлича трайни творчески настроения. Той не търси силни езикови похвати, а съвсем обикновено пресъздава своите настроения, но въпреки това творчеството му има своето силно поетическо внушение. Картините, които обрисова се характеризират с естественост на изказа си. С най – обикновени думи и изрази добива една

завършеност на творбата. Образност и мелодичност дават живата нишка на лиричните герои и истории.

Обикновените неща от живота придобиват свое собствено очарование. Злободневните наглед сцени и действия добиват колоритен и многообразен творчески натюрел. Творческата смисленост на *Ив. Северняшки* дава поетическа искра на нелекия и изпълнен с перипетии живот. От творбите му лъха на атмосферата в кръчмата, на багри, болка и преклонение пред дребните наглед неща, на обич и вяра в човешките взаимоотношения. Изпълнен с драматизъм и страдание, от състрадание, разговаря със следващите го бездомни кучета, заляка си споделя с дузина котки, които неизменно присъстват в неговия дом.

Под даровитото му перо са се родили произведения, които недвусмислено потвърждават будното му отношение към проблемите на времето, в което живеем. Поезия, изпъстрена от светъл трагизъм, закърмена от соковете на своя корен, стон и вопъл на своята човешка същност. Неговият стих е чист и ясен, образен, философски метафоричен.

Той не търси награда, нито някаква отплата за своя духовен труд, но посява зрънце семе в браздата на българския духовен живот.

Възхищавала съм се, когато сме пътували заедно към някое селище на литературен конкурс или седнали на размисъл той започва да декламира някоя отдавна написана творба или раждаща се в момента такава. Да спомена, че никога не се е смятал за декламатор, и се притеснява, когато върши това. Но омаята, с която рецитира докосва душите. Със своя патос на изказа завладява аудиторията.

Присъствала съм на срещи, когато чуят неговото име, започват да се питат : Кой е *Иван Северняшки*? Искат да се здрависат с него или да го докоснат само, за да му изкажат своята възхита от това, което е сътворил под перото си.. Как да не се въодушевиш на такава гледка!

Той е неизтощим и неизчерпаем източник на познаване на писатели и техните произведения, в това число не само наши, но и чужди. Помни цели откъси от дълги творби. В своя житейски път животът го е срещнал с много от тях, дали на строежи, в *Кремиковци*, по литературните пътища и т.н.

В последно време, изпаднал в отчаяние пише все по – рядко.

Земната му природа и благородния лик, които обуславят неговото творчество са слети с тежката епоха, на която той е син.

Прекланям се пред човека и човека *Иван Северняшки*!

Който не вярва на горенаписаното нека прочете поне част от неговото творчество и сам да си направи преценка.

Павлина Петкова